

8 FEBRUARI 2013

C.10:0669.N/1

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. C.10:0669.N

wonende te

eiser,

vertegenwoordigd door mr.

kantoor te

advocaat bij het Hof van Cassatie, met

waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering

verweerder,

vertegenwoordigd door mr.

met kantoor te

kiest.

advocaat bij het Hof van Cassatie,

waar de verweerder woonplaats

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Gent van 21 mei 2010.

Advocaat-generaal heeft op 17 december 2012 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadshier heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDELEN

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, twee middelen aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling******Tweede middel***

1. Krachtens artikel 154, laatste lid, Stedenbouwdecreet 1999 kan de betrokkene in kort geding de opheffing van de maatregel vorderen tegen het Vlaams Gewest.

De vordering wordt gebracht voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg in het ambtsgebied waarvan het werk en de handelingen werden uitgevoerd.

Boek II, Titel VI, Gerechtelijk Wetboek is van toepassing op de inleiding en de behandeling van de vordering.

2. Uit voormelde bepaling volgt dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg ten gronde beslist over de vordering tot opheffing van het stakingsbevel. Hij toetst hierbij het stakingsbevel op zijn externe en interne wettigheid, en mag hierbij nagaan of het bevel een preventief karakter heeft dan wel berust op machtsoverschrijding.

In het raam van de toetsing van de wettigheid van het stakingsbevel mag de rechter zich niet beperken tot een *prima facie* beoordeling van het bestaan van de stedenbouwkundige inbreuk, waarop het stakingsbevel berust.

3. De appelrechters die de vordering tot opheffing van de stakingsbevelen verwerpen op grond van een *prima facie* beoordeling van het bestaan van een stedenbouwkundige inbreuk, schenden artikel 154, laatste lid, Stedenbouwdecreet 1999.

Het middel is in zoverre gegrond.

Overige grieven

4. De overige grieven kunnen niet tot ruimere cassatie leiden.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest, behalve in zoverre dit het hoger beroep ontvankelijk verklaart.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het hof van beroep te Antwerpen.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, eerste kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter als voorzitter, afdelingsvoorzitter en de raadsheren

en in openbare rechtszitting van 8 februari 2013 uitgesproken door afdelingsvoorzitter in aanwezigheid van advocaat-generaal met bijstand van griffier

8 FEBRUARI 2013

C.10:0669.N/4

FETEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

1. Eiser is eigenaar van twee woningen, respectievelijk gelegen te _____
gekend als _____ en te _____
gekend als _____

Op respectievelijk 26 oktober 2007 en 7 augustus 2008 werd er met betrekking tot voormelde percelen door _____ en door _____ telkens na gunstig advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar, een stedenbouwkundige vergunning verleend, die voor beide percelen overeenkomstig de respectievelijke bouwvoorwaarden strekte tot het verbouwen en het renoveren van de aldaar gelegen woningen. De verbouwing van de beide woningen werd gelijktijdig uitgevoerd.

Op 21 oktober 2008 werden twee stakingsbevelen uitgevaardigd door gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur _____ en bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur _____ op 27 oktober 2008.

Met betrekking tot de woning te _____ stelde de stedenbouwkundig inspecteur vast dat de te verbouwen woning volledig herbouwd werd en dat er geen elementen van de oorspronkelijke woning behouden werden. Tevens werd vastgesteld dat een integraal te behouden berging volledig gesloopt werd en dat een volledig nieuwe constructie dienstig als garage werd opgericht.

Met betrekking tot de woning te _____ stelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vast dat er bij het verbouwen van de woning meer muren werden gesloopt dan toegestaan volgens het vergunde bouwplan. Enkel de kleine uitbouw achteraan de vroegere woning stond nog overeind.

2. Bij dagvaarding van 18 februari 2009 vorderde eiser lastens verweerder de mondelinge stakingsbevelen van 21 oktober 2008 op te heffen. Bij beschikking van 10 juni 2009 beval de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge verweerder het mondeling stakingsbevel van 21 oktober 2008 met betrekking tot de woning te _____ op te heffen, mits en voor zover de afgebroken of af te breken bakstenen integraal door eiser zouden worden herbruikt.

3. Bij verzoekschrift van 25 augustus 2009 stelde verweerder hoger beroep in tegen deze beschikking.

Eiser stelde incidenteel beroep in bij conclusie van 24 november 2009.

In het onderzochte arrest van 21 mei 2010 verklaart de 9de Kamer van het Hof van Beroep te Gent het hoger beroep ontvankelijk en gegrond. Het incidenteel beroep wordt ongegrond verklaard. De oorspronkelijke vordering van eiser tot opheffing van de stakingsbevelen van 21 oktober 2008 wordt in zijn geheel ongegrond verklaard.

Tegen dit arrest wenst eiser op te komen met de volgende middelen tot cassatie.

EERSTE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen

- de artikelen 149 en 159 van de Grondwet,
- artikel 1068, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek,
- artikel 154 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening, zoals van kracht voor de wijziging ervan bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, thans artikel 6.1.47 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

Aangevochten beslissing

De appelrechters beslissen dat het stakingsbevel betreffende de woning gelegen te gekend als niet zonder voorwerp is gevallen ingevolge de verdere afwerking en bewoning van de woning die gebeurde nadat de eerste rechter het stakingsbevel had opgeheven, en verwerpen derhalve de vordering van eiser tot opheffing van het stakingsbevel van 21 oktober 2008 betreffende op grond van de volgende motieven:

"6. [Eiser] werpt op dat het stakingsbevel betreffende *zonder voorwerp valt daar die woning reeds is afgewerkt en bewoond wordt. Het stakingsbevel zou haar preventief karakter hebben verloren.*

Uit de conclusies van [eiser] blijkt dat hij meende de werken aan te moeten verderzetten in overeenstemming met de beslissing van de eerste rechter en in die mate dat door de wijkpolitie van op 7

december 2009 werd vastgesteld dat de woning reeds bewoond was (zie stuk 31 [eiser]).

Gelet op het (voorlopig) uitvoerbaar karakter van de beschikking van de eerste rechter was [eiser] gerechtigd de werken verder te zetten. Evenwel geschiedde die tenuitvoerlegging op risico van [eiser], gelet op het hangend beroep.

De voorlopige tenuitvoerlegging van de beschikking van de eerste rechter, voorwerp van onderhavig beroep, en het vrijwillig en bewust verder afwerken en bewonen van _____ brengt niet met zich mee dat het stakingsbevel van [verweerder] zonder voorwerp valt."

(bestreden arrest p. 6 – 7, raadnummer 6)

Grieven

Krachtens artikel 154 van Decreet van 18 mei 1999 betreffende de ruimtelijke ordening (thans artikel 6.1.47 VCRO) kunnen de in artikel 148 (thans 6.1.5 VCRO) bedoelde ambtenaren, agenten of officieren van gerechtelijke politie mondeling ter plaatse de onmiddellijke staking van het werk, van de handelingen of van het gebruik bevelen indien zij vaststellen dat het werk, de handelingen of de wijzigingen een inbreuk vormen zoals bedoeld in artikel 146 (thans 6.1.1 VCRO). Artikel 154, 6de lid van het Decreet Ruimtelijke Ordening (thans artikel 6.1.47, zesde lid VCRO) bepaalt dat de betrokkene in kort geding de opheffing van de maatregel kan vorderen tegen het Vlaams Gewest. De vordering wordt gebracht voor de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg in het ambtsgebied waarvan het werk en de handelingen werden uitgevoerd. Boek II, titel VI van het Gerechtelijk Wetboek is van toepassing op de inleiding en de behandeling van de vordering.

Krachtens artikel 159 van de Grondwet komt het aan de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg toe het bevel tot staking op zijn externe en interne wettigheid te toetsen, alsmede te onderzoeken of het strookt met de wet dan wel op machtoverschrijding of machtsafwending berust.

Het bevel tot staking is een preventieve maatregel.

De voorzitter die uitspraak doet over de vordering tot opheffing van de maatregel dient te onderzoeken of het bevel tot staking op het ogenblik van zijn uitspraak nog enige preventieve functie kan vervullen. De rechter dient hierbij rekening te houden met alle omstandigheden van de zaak, met inbegrip van de omstandigheden die zich hebben voorgedaan na het bevel tot staking.

Krachtens artikel 1068, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek brengt het hoger beroep de zaak zelf aanhangig bij de rechter in hoger beroep. De rechter in hoger beroep dient niet de wettigheid van de beslissing van de eerste rechter te beoordelen, maar dient uitspraak te doen over de zaak zelf en hierbij rekening te houden met alle omstandigheden die zich in de loop van de procedure (in hoger beroep) hebben voorgedaan.

De rechter in hoger beroep die kennis neemt van een beslissing van de voorzitter op grond van artikel 154, zesde lid van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, dient derhalve te onderzoeken of het stakingsbevel waarvan de opheffing wordt gevorderd, op het ogenblik van zijn uitspraak nog een preventieve functie kan vervullen.

Eiser voerde in conclusie aan dat het stakingsbevel geen preventief karakter meer kon hebben, nu de woning gelegen te gekend als
op het ogenblik dat de appelrechter uitspraak moest doen, was afgewerkt en bewoond, zodat het stakingsbevel zonder voorwerp was geworden.

Eiser voerde dit verweer aan in de volgende bewoordingen:

"1. Het stakingsbevel met betrekking tot de woning aan de is
zonder voorwerp

In een arrest dd. 18 mei 2007 van het Hof van Cassatie (Cass. id.
18 mei 2007, TROS 2007, 300, in dezelfde zin: Cass. 16 januari
2009) wordt duidelijk gesteld:

'het bevel tot staking als bedoeld in artikel 154 eerste lid DORO, is een preventieve maatregel'

De rechtspraak van het Hof van Cassatie geeft duidelijk de krijtlijnen aan voor een stakingsbevel: als het stakingsbevel geen preventieve functie meer heeft, kan het niet worden opgelegd op bevestigd.

Het stakingsbevel is immers geen curatief middel om een einde te stellen aan een reeds voltooide stedenbouwkundige inbreuk en maar enkel kan worden aangewend als een preventief middel om een bouwmisdrijf te voorkomen.

*Nu, zoals hiervoor werd aangegeven, de woning aan de is
afgewerkt en bewoond, is de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige*

inspecteur zonder voorwerp geworden. Het stakingsbevel heeft immers haar preventief karakter verloren."

(conclusie met incidenteel beroep van eiser van 8 december 2009, blz. 13-14)

De appelrechters stellen ter zake vast dat de eerste rechter de opheffing beval van het stakingsbevel met betrekking tot dat eiser vervolgens de werken heeft verder gezet in overeenstemming met de beslissing van de eerste rechter en dat de woning reeds bewoond was op 7 december 2009. De appelrechters stellen vervolgens vast dat eiser weliswaar gerechtigd was de werken verder te zetten, maar dat die tenuitvoerlegging van de beslissing van de eerste rechter gebeurde op risico van eiser. De appelrechters besluiten dat de voorlopige tenuitvoerlegging van de beschikking van de eerste rechter en het vrijwillig en bewust verder afwerken en bewonen van niet met zich mee brengt dat het stakingsbevel van verweerder zonder voorwerp valt.

Aldus beslissen de appelrechters dat de afwerking en bewoning van de woning het stakingsbevel niet zonder voorwerp maken, zonder daarbij te onderzoeken of het stakingsbevel nog wel een preventief karakter vertoonde.

Door aldus na te laten te antwoorden op het verweer van eiser dat het stakingsbevel geen preventief karakter meer had omdat de woning was afgewerkt en bewoond, schenden de appelrechters artikel 149 van de Grondwet.

Door verder te beslissen dat het stakingsbevel ingevolge de tenuitvoerlegging van de beschikking van de eerste rechter niet zonder voorwerp is gevallen, zonder te onderzoeken of het stakingsbevel nog wel een preventief karakter vertoonde op het ogenblik van hun uitspraak en dit gelet op het feit dat de werken waarvan de staking werd bevolen waren beëindigd, schenden de appelrechters de artikelen 159 van de Grondwet, 154, eerste en zesde lid van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en 1068, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek.

TWEEDE MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen

- artikel 159 van de Grondwet,
- de artikelen 146 en 154 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals van kracht voor de wijziging ervan bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke planings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, thans de artikelen 6.1.1 en 6.1.47 van de Vlaamse Codex Ruimtelijk Ordening,

Aangevochten beslissing

De appelrechters verwerpen de vordering van eiser tot opheffing van de stakingsbevelen van 21 oktober 2008 met betrekking tot de woningen gelegen

gekend als _____ en

gekend als _____ op grond van de volgende motieven:

"9. In zijn oordeel omtrent de rechtmatigheid van het stakingsbevel dient de rechter in de eerste plaats prima facie na te gaan of er inbreuken werden gepleegd zoals bedoeld in artikel 146 (oud) DORO, thans art. 6.1.1. VCRO. Tevens dient hij te oordelen of het stakingsbevel niet kennelijk onredelijk werd verstrekt of daarbij beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden.

De rechter in kort geding is bevoegd, binnen de door de wet gestelde grenzen, om een door het bestuur bij de uitoefening van haar discretionaire en niet-gebonden bevoegdheid begane onrechtmatig geachte aantasting van een subjectief recht zowel te voorkomen als te vergoeden, maar vermag daarbij aan het bestuur zijn beleidsvrijheid niet te ontnemen en zich niet in de plaats van het bestuur te stellen (Cass., 1 oktober 2007, www.cass.be).

10. Art. 146, 1° lid DORO, thans artikel 6.1.1.1° lid VCRO, bepaalde dat hij die de bij de artikelen 99 en 101 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, het in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt, met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van 26 EUR tot 400.000 EUR of met één van deze straffen alleen, wordt gestraft.

Artikel 99, §1, 1° lid, thans artikel 4.2.1.1^o lid VCRO, bepaalde dat niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning mag bouwen, op een grond één of meer vaste inrichtingen plaatsen, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken (die geen betrekking hebben op de stabiliteit).

Uit de stakingsbevelen en de stukken van partijen blijkt prima facie dat, zoals hierboven weergegeven, [eiser] in strijd met de afgeleverde vergunningen werken en wijzigingen verrichtte – waaronder betreffende het afbreken van de berging ter hoogte van de en het (aan)bouwen van een nieuwe constructie in de plaats van/bij de schuur/berging die vergund was, zoals blijkt uit vergelijking van het inplantingsplan schaal 1/500 met de foto's en de vaststellingen van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur – in natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaat – op heden ingedeeld als ruimtelijk kwetsbaar gebied, in toepassing van artikel 1.1.2.10^o a) – en in die zin stedenbouwkundige inbreuken pleegde in de zin van artikel 146 DORO (thans artikel 6.1.1 VCRO) en die tot op heden in stand houdt.

Dat daarbij het opzet ontbrak om de inbreuken te plegen, zoals [eiser] voorhoudt, blijkt niet uit de stukken, wel integendeel.

In de aanvragen tot vergunning hield [eiser] altijd voor dat er uit het verslag van burgerlijk ingenieur door hem aangesteld, bleek dat de woningen niet verkrot waren maar er (onaer meer) wel goede funderingen waren. Tevens blijkt uit de bundels van partijen dat er tussen [eiser] en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zeer veel contacten voorafgaand aan het bekomen van de vergunningen plaatsvonden.

Ondanks het besef van de problematiek van de funderingen en de vele voorafgaandelijke contacten met overheidsdiensten, waaronder de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, nam [eiser], éénmaal de door hem voorgéhoude problemen optraden, geen contact meer op met de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

Controle door die laatste van de waarachtigheid van de beweringen van [eiser], te meer uit het verslag van burgerlijke ingenieur kon afgeleid worden dat de funderingen wel nog goed en voldoende waren, kon overigens ook niet meer gedaan worden daar de werken op het ogenblik van het ontdekken van de toestand door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur al in een vórgévoerd stadium waren.

Dat [eiser] de intentie had om een herbouw te verrichten blijkt overigens ten genoegen van rechte uit de foto's van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, gevoegd bij de stakingsbevelen.

Noch een contact met de burgemeester van [] omtrent de veiligheidssituatie, noch het voorleggen van verslagen van de stabiliteitsingenieur en de veiligheidscoördinator, die werden opgesteld in een vergevorderd stadium van de werken, kort voor en na de stakingsbevelen, plaatsten [eiser] in een situatie van overmacht, door constructieve noodwendigheden, die hem toelieten de in de bouwvergunningen duidelijk bepaalde voorwaarden te schenden.

Beide stakingsbevelen, die betrekking hebben op alle wederrechtelijk verrichte werken op de betreffende sites - met inbegrip van, betreffende het [] het afbreken van de berging ter hoogte van de [] en het (aan)bouwen van een nieuwe constructie in de plaats van/bij de schuur/berging die vergund was - werden dan ook rechtmatig verstrekt."

(bestreden arrest blz. 9-11)

Grieven

Krachtens artikel 154 van Decreet van 18 mei 1999 betreffende de ruimtelijke ordening (thans artikel 6.1.47 VCRO) kunnen de in artikel 148 (thans 6.1.5 VCRO) bedoelde ambtenaren, agenten of officieren van gerechtelijke politie mondeling ter plaatse de onmiddellijke staking van het werk, van de handelingen of van het gebruik bevelen indien zij vaststellen dat het werk, de handelingen of de wijzigingen een inbreuk vormen zoals bedoeld in artikel 146 (thans 6.1.1 VCRO). Artikel 154, zesde lid van het Decreet Ruimtelijke Ordening (thans artikel 6.1.47, zesde lid VCRO) bepaalt dat de betrokkene in kort geding de opheffing van de maatregel kan vorderen tegen het Vlaams Gewest. De vordering wordt gebracht voor de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg in het ambtsgebied waarvan het werk en de handelingen werden uitgevoerd. Boek II, titel VI van het Gerechtelijk Wetboek is van toepassing op de inleiding en de behandeling van de vordering.

Krachtens artikel 146, eerste lid, 1° van voormeld Decreet Ruimtelijke ordening wordt de persoon gestraft die de bij de artikelen 99 en 101 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt.

Krachtens artikel 159 van de Grondwet komt het aan de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg toe het bevel tot staking op zijn externe en interne wettigheid te toetsen, alsmede te onderzoeken of het strookt met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendung berust.

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg beslist ten gronde, zodat de beoordelingsbevoegdheid van de stakingsrechter niet deze is van artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek. De voorzitter moet derhalve, op grond van de artikelen 154, zesde lid van het decreet ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (thans 6.1.47, zesde lid VCRO) en 159 van de Grondwet, onderzoeken of de door de overheid gestelde handeling al dan niet strijdig is met rechtsregels. De voorzitter mag er zich niet toe beperken enkel prima facie na te gaan of er inbreuken werden gepleegd zoals bedoeld in artikel 146 (oud) van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans artikel 6.1.1 VCRO).

Terzake beslissen de appelrechters dat de rechter in zijn oordeel omtrent de rechtmatigheid van het stakingsbevel in de eerste plaats prima facie dient na te gaan of er inbreuken werden gepleegd zoals bedoeld in artikel 146 (oud) van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans artikel 6.1.1 VCRO). De appelrechters beslissen vervolgens dat prima facie inderdaad blijkt dat eiser in strijd met de afgeleverde vergunningen werken en wijzigingen verrichtte.

Door aldus de vordering tot opheffing van het bevel tot staking te verwerpen op grond van een loutere prima facie beoordeling van het bestaan van een inbreuk, zonder ten gronde te onderzoeken of eiser zich daadwerkelijk schuldig had gemaakt aan een inbreuk in de zin van artikel 146 (oud) van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, schenden de appelrechters de artikelen 159 van de Grondwet en 154, eerste en zesde lid (thans 6.1.47, eerste en zesde lid VCRO) en, en voor zoveel als nodig 146, eerste lid, 1° van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (thans artikel 6.1.1. VCRO).

TOELICHTING

Bij het eerste middel

- Cass. 17 april 2005

Bij het tweede middel

- Cass. 16 januari 2009,
- Cass. 8 november 2007,

* *

Op deze gronden en overwegingen, besluit ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie voor eiser dat het U, Hooggeachte Dames en Heren, moge behagen het bestreden arrest te vernietigen, de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander hof van beroep en uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

Brussel, 4 november 2010

Bij indiening ter griffie wordt bij deze voorziening gevoegd:

1. het exploit van betekening van 12 augustus 2010 waarin verweerder keuze van woonplaats heeft gedaan in het kantoor van gerechtsdeurwaarder
2. het exploit van betekening van deze voorziening aan de verwerende partij.